

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **nezl. T. N. M. Ch.**, zastoupena matkou Ch. M. L., právně zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2017, č.j. MV-92164-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2017, č.j. MV-92164-5/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 6. 2017, č.j. OAM-16227-50/TP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgány postupovaly při výpočtu příjmů žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob pobývajících na území nesprávně, neboť mezi společně posuzované osoby zahrnuly kromě matky žalobkyně i její sestru T. N. P. V., nar. X, která však žije ve Vietnamu. Dále zdůraznila, že správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí, přičemž ke dni vydání rozhodnutí neměla sestra žalobkyně v ČR povolený pobyt a nepobývala na jejím území. Dále označila za lichou domněnku žalovaného, že důvodem žádosti je společné soužití žalobkyně, její matky a sestry, neboť toto nemá oporu ve spisové dokumentaci ani v zákoně. Přímo zákon tak stanoví, že důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele a cizince, který je jeho rodičem a má na území povolen trvalý pobyt. Důvodem žádosti tak nemůže být soužití se sourozencem žadatele, jak nesprávně uvádí žalovaný.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že přestože údaj o skutečných nákladech na bydlení byl obsažen přímo v textu potvrzení o ubytování, správní orgán tento dokument označil za „jednostranné čestné prohlášení“ ubytovatele, kterým nelze tuto skutečnost hodnověrně prokázat. Namítala, že ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje předložení konkrétní listiny, a proto zde platí ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále uvedla, že v daném případě se jednalo o listinu vystavenou ubytovatelem, nikoli účastníkem řízení, a proto nemohlo být aplikováno ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu, jak učinily správní orgány. Dále uvedla, že pokud měl správní orgán v tomto směru pochybnosti, tak mohl například provést důkaz výsledkem svědka – ubytovatele žalobkyně, příp. matky žalobkyně. V této souvislosti žalobkyně namítala, že žalovaný se obdobnou odvolací námitkou nevypořádal, a tudíž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
- [4] Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že se žalovaný rovněž nevypořádal s námitkou, že pokud správní orgán I. stupně naznačuje, že hodnověrným dokladem o výši nákladů na bydlení by byla nájemní smlouva, pak v ustanovení § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není činěn žádný rozdíl mezi nájemní smlouvou a písemným potvrzením oprávněné osoby. Dále upozornila na to, že ustanovení § 2237 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, výslovně pamatuje na situaci, kdy nebude smlouva o nájmu bytu uzavřena v písemné formě. Je tak zjevné, že žalobkyně, respektive její matka, není povinna uzavřít smlouvu v písemné formě, přesto však nájemní vztah existuje. Za situace, kdy nemusí nájemní smlouva vůbec existovat v písemné formě, nelze mít postup správního orgánu za správný, když trvá na předložení písemného vyhotovení nájemní smlouvy, přestože mu bylo předloženo potvrzení ubytovatele o zajištění ubytování a výši nákladů na ně. V této souvislosti uvedla, že je jí a její rodině ubytování poskytováno zdarma, a rodina je povinna hradit pouze platby za služby.
- [5] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně uvedl, že předloženého čestného prohlášení není zřejmá výše nájemného a poplatků spojených s užíváním bytu, přičemž však napadené rozhodnutí obsahuje zcela rozpornou informaci, totiž že v prohlášení ubytovatele jsou tyto výše nákladů uvedeny jako bezplatné nájemné a příspěvek na náklady spojené s užíváním bytu ve výši 2.000 Kč. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobkyně vnitřně rozporné.
- [6] V pátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že není její vinou, že správní orgány vedou řízení o žádosti čtyři roky, nelze tak na ni přenášet pochybení správního orgánu a negativní důsledky jeho nečinnosti. Konstatovala, že jestliže správnímu orgánu nebylo

něco zřejmé, musel postupovat tak, aby tento závadný stav byl odstraněn, a tudíž postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy.

- [7] V šestém žalobním bodu žalobkyně dále k tvrzení o „neaktuálnosti“ vynakládané částky na bydlení uvedla, že není zřejmé, na základě čeho správní orgán dovozuje, že předložený doklad není aktuální. Uvedla, že pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny má správní orgán lhůtu 270 dní. Zdůraznila, že s předložením každého dokladu jsou spojeny finanční náklady na jejich zajištění, vyhotovení překladu, zaslání, resp. předložení, a dále taktéž časové investice. Žalobkyně tak namítala, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem a zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když ji vyzval k předložení dokladu, který mu byl již jednou předložen.
- [8] V sedmém žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nezahrnul do příjmů žalobkyně příjem matky žalobkyně, neboť nebylo předloženo potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku matky žalobkyně. Uvedla, že v řízení předložila pracovní smlouvu matky žalobkyně s uvedením hrubé měsíční mzdy, přičemž její matka je od 22. 7. 2013 zaměstnána, musí jí tedy být nutně vyplácena mzda, jejíž výše byla v pracovní smlouvě uvedena. Opětovně zdůraznila, že výčet v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je demonstrativní. Žalobkyně dospěla k závěru, že žalovaný nemůže odmítnout akceptovat důkaz pracovní smlouvou z důvodu uvedení mzdy plynoucí z pracovního poměru v hrubé výši, když takový postup nemá oporu v zákoně. Závěrem žalobkyně uvedla, že je-li správním orgánům známa výše hrubého příjmu, mohou z ní vypočítat příjem čistý.
- [9] V osmém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje ohledně neakceptování příjmů z dohody o provedení práce matky žalobkyně zcela odlišným způsobem než správní orgán I. stupně, aniž by uvedl, že postupuje ve smyslu ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, a aniž by uvedl, zda se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, či zda jsou tyto nesprávné a z jakého důvodu. Žalovaný se tak nevypořádal s námitkou žalobkyně, že nelze provést zápočet rozsahu doby práce na základě DPP na práci konanou u stejného zaměstnavatele na základě pracovní smlouvy ve smyslu ustanovení § 75 věta druhá zákoníku práce.
- [10] V devátém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že správní orgán dále nezahrnul do příjmů žalobkyně příjem jejího otce, s nímž matka žalobkyně disponuje, což prokázala předložením platební karty k účtu a potvrzením o kreditní kartě. Tyto příjmy spadají do společného jmění manželů a na základě toho jsou to i příjmy matky žalobkyně, která je oprávněna s nimi disponovat. Správní orgán uvedl, že karta byla vystavena až v březnu 2017 (a proto neprokazuje pravidelný a úhrnný příjem žalobkyně), aniž by se zabýval otázkou, zda matka žalobkyně disponovala účtem i v období předcházejícím vydání této platební karty.
- [11] V desátém žalobním bodu žalobkyně označila za absurdní hodnocení správního orgánu I. stupně týkající se zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobkyně, kdy tento konstatoval, že rozhodnutí se rodinného života žalobkyně nedotýká, jelikož tato na území ČR nežije a nepobývá se svou matkou. Uvedla, že nezbytně nutně potřebuje péči své matky a denní kontakt s ní, aby mohl být realizován její správný duševní, mravní a morální vývoj. V tomto smyslu hovoří i mezinárodně právní předpisy, které zaručují ochranu rodině a dětem, například Úmluva na ochranu práv dítěte, a rovněž Listina

základních práv a svobod. Žalobkyně tak má za to, že se správní orgány nezabývaly otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

- [12] V jedenáctém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že v rámci postupu dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu požádala správní orgán o vstřícnost, konkrétně o sdělení skutečností, které vedou správní orgán k zamítnutí žádosti, přičemž si chtěla zajistit možnost odstranění případných vad či nedostatků již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Správní orgán však na tuto žádost o vstřícnost nereagoval. Žalobkyně namítala, že tento postup je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a se základními zásadami demokratického a právního řádu. Nesprávným úředním postupem tak bylo žalobkyni zabráněno vyjádřit se relevantně k podkladům řízení. Zároveň žalobkyně odkázala na jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2017, č.j. MV-40519-4/SO-2017, v němž bylo uvedeno, že „s odvolatelem lze souhlasit v namítaném porušení procesních zásad, neboť byl oprávněn znát, kterou náležitost své žádosti řádně nedoložil, respektive měl být upozorněn na vadu jím předloženého podkladu při seznamování se s podklady pro vydání rozhodnutí.“
- [13] V posledním dvanáctém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že v odvolacím řízení předložila výpis z účtu jejího otce ze dne 10. 7. 2017, z něhož je patrné, že jeho příjmy jsou pravidelné a splňují další podmínky dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že s ohledem na datum jeho vystavení se na tento důkaz nevztahuje koncentrace řízení. Žalobkyně namítala, že žalovaný vykládá ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu velmi formalisticky. Dodala, že řízení je vedeno od roku 2013, kdy v průběhu řízení bylo vydáno několik rozhodnutí, která byla následně pro nezákonnost zrušena, a po celou dobu řízení bylo správnímu orgánu předkládáno velké množství dokladů. Situace v řízení je tak značně nepřehledná a s ohledem na námitku uvedenou pod bodem 11. žaloby, bylo až právě posledním rozhodnutím postaveno na jisto, že k vyhovění žádosti postačuje předložit tento výpis. Žalobkyně proto ihned po seznámení s touto skutečností reagovala vyžádáním a předložením tohoto výpisu.
- [14] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí, přičemž v plném rozsahu odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 6A 139/2012. Z tohoto rozsudku vyplývá, že je věcí žalobkyně, zda skutečnosti, důležité pro posouzení, sama sdělí. Správní orgán musí tyto informace nechat na žalobkyni a nikoliv klást otázky o soukromé a intimní sféře života. K námitce týkající se porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č.j. 5 As 1/2010-76, a ze dne 13. 10. 2010, č.j. 1 As 51/2010-214.
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [16] Dne 5. 8. 2013 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
- [17] Správní orgán I. stupně dospěl v průběhu správního řízení k závěru, že za společně posuzované osoby je třeba považovat žalobkyni, její matku Ch. M. L. a její sestru nezl. T. N. P. V. Jako určující částku životních minim považoval správní orgán částku 7.020 Kč – součet životního minima žalobkyně (2.140 Kč), její matky (3.140 Kč) a jejího sourozence (1.740 Kč).

- [18] Žalobkyně k žádosti jako doklad o zajištění ubytování doložila čestné prohlášení ze dne 1. 10. 2015, ve kterém je uvedeno, že paní N. T. H., nar. X, a pan Ch. V. D., nar. X, oba státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, poskytnou pro žalobkyni a její rodinu bezplatné ubytování, přičemž žalobkyně se svou rodinou budou přispívat částkou ve výši 2.000 Kč za náklady spojené s užíváním bytu. Správní orgán neshledal toto prohlášení jako věrohodně prokazující její náklady na bydlení, když jej neakceptoval jako důkaz, neboť podle ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu lze čestným prohlášením nahradit listinu jen v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem, což je v daném případě zákon o pobytu cizinců. Ustanovení § 71 odst. 1 tohoto zákona dle žalovaného předložení čestného prohlášení namísto listinných důkazů k prokázání skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení nepředpokládá. Dále správní orgán konstatoval, že žalobkyně nedoložila doklad věrohodně prokazující její náklady spojené s užíváním bytu včetně záloh na služby a plnění spojených s užíváním bytu. Uvedl, že z předloženého čestného prohlášení není zřejmá výše nájemného a poplatků spojených s užíváním bytu. Jako určující částku na bydlení tedy vzal správní orgán částku normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem v celkové výši 14.896 Kč.
- [19] Za celkovou částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako minimální měsíční úhrnný příjem, tak bylo třeba považovat částku 21.916 Kč.
- [20] K žádosti byla jako doklad o zajištění prostředků na území České republiky doložena pracovní smlouva matky žalobkyně ze dne 22. 7. 2013 mezi ní a Sdružením malých a středních vietnamských podnikatelů s platností na dobu neurčitou; dohoda o provedení práce matky žalobkyně ze dne 1. 4. 2013 uzavřená opět se zmiňovaným sdružením; potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti matky žalobkyně za období 04/2013 až 06/2013 a potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti otce žalobkyně vystavené Generálním ředitelstvím Vietnamských aerolinií za období od 01/2015 do 08/2015. Ministerstvo k těmto dokladům uvedlo, že nebylo předloženo potvrzení zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělků matky žalobkyně na základě pracovní smlouvy za předchozí kalendářní čtvrtletí. K doložené dohodě o provedení práce správní orgán I. stupně uvedl, že do rozsahu práce se započítává také doba práce konaná zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce, a proto finanční prostředky vyplývající z předložené dohody dle ministerstva nezaručují pravidelný a úhrnný měsíční příjem matky žalobkyně. K finančním prostředkům otce žalobkyně uvedl, že tyto nelze akceptovat, neboť její otec není považován za osobu společně posuzovanou s žalobkyní. Zároveň správní orgán zdůraznil, že pro vyřízení žádosti je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.
- [21] Dne 8. 7. 2016 žalobkyně doložila pracovní smlouvu svého otce ze dne 9. 10. 2015. K této ministerstvo uvedlo, že se jedná o příjmy, jimiž fakticky disponuje její otec na území Vietnamské socialistické republiky, a nikoliv její matka na území České republiky. Konstatoval, že disponuje-li matka žalobkyně fakticky těmito příjmy, tak je třeba to prokázat. K dokladu o zajištění ubytování ministerstvo dále uvedlo, že vzhledem k datu vyhotovení (1. 10. 2015) nelze toto pokládat za doklad, který prokazuje nynější stav věci, a to s ohledem na v současné době rostoucí náklady na bydlení.
- [22] S ohledem na časový odstup od podání žádosti a vzhledem k doloženým dokladům byla žalobkyně výzvou ze dne 22. 2. 2017, č.j. OAM-16227-42/TP-2013, vyzvána k předložení aktuálních dokladů o příjmu. Žalobkyně dne 19. 4. 2017 doložila potvrzení o kreditní

kartě ze dne 28. 3. 2017 s ověřeným překladem, fotokopii kreditních karet matky (s platností od 03/2017) a otce (s platností od 12/2012). Ministerstvo konstatovalo, že z těchto dokladů je zřejmé, že matce žalobkyně byla platební karta vydána až v období 03/2017. Dále uvedlo, že žalobkyně nepředložila žádné jiné doklady o finančních prostředcích, ačkoli k tomu byla vyzvána a řádně poučena, a nedoložila aktuální náklady na ubytování.

- [23] Dne 24. 4. 2017 byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva využila dne 27. 4. 2017 (viz žádost o vstřícnost zmiňovaná v žalobě). K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že řízení o povolení k trvalému pobytu je řízením na žádost účastníka dle ustanovení § 44 a násl. správního řádu a neřídí se zásadou vyšetřovací. Uvedl, že je na žalobkyni, aby předložila veškeré doklady na podporu své žádosti, kterými věrohodně doloží náležitosti podané žádosti uvedené v ustanovení § 70 zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že žalobkyně byla dostatečně poučena, jakým způsobem má vady žádosti odstranit.
- [24] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29. 6. 2017, č.j. OAM-16227-50/TP-2013, tak byla žádost žalobkyně dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) z výše uvedených důvodů zamítnuta. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně doložila jako úhrnný měsíční příjem částku v celkové výši 0 Kč, přičemž tato částka je nižší, než částka, kterou byla žalobkyně povinna doložit (21.916 Kč).
- [25] Správní orgán se dále v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval dopadem vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Uvedl, že hodnotil zejména důvod neudělení povolení k trvalému pobytu, dosavadní dobu pobytu na území a její rodinné poměry. Dospěl k závěru, že zamítnutí žádosti neznamená zásah do jejího rodinného života, neboť žalobkyně doposud pobývala mimo území České republiky bez své matky, a to od doby skončení platnosti víza pro státy Schengenu, tj. toto rozhodnutí nebude ve svých důsledcích pro žalobkyni představovat pro žalobkyni tak závažnou změnu, nadto žalobkyně má možnost požádat o dlouhodobé vízum či povolení k dlouhodobému pobytu.
- [26] Dne 10. 7. 2017 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděla obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [27] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 9. 2017, č.j. MV-92164-5/SO-2017, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný k námitce, že mezi společně posuzované osoby byla zařazena i sestra žalobkyně žalovaný uvedl, že důvodem žádosti je společné soužití žalobkyně, její sestry a matky na území, proto je nutné, aby matka žalobkyně prokázala dostatek finančních prostředků na území již při podání žádosti o povolení k pobytu, neboť je předpokladem pro společné soužití na území. Dále uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí, není patrné, jak uvedla žalobkyně, že by správní orgán I. stupně čestné prohlášení neakceptoval, nýbrž uvedl, že vzhledem k datu jeho vyhotovení (1. 10. 2015) doložené čestné prohlášení nelze pokládat za doklad, který prokazuje nynější stav věci, tedy že žalobkyně spolu se svou matkou a sestrou bydlí zdarma a že její matka přispívá 2.000 Kč na náklady spojené s užíváním bytu. Uvedl, že žalobkyně byla ve výzvě ze dne 22. 2. 2017 vyzvána k předložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování. Žalovaný tak dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 24/2011.

- [29] Žalovaný dále k nezapočítání příjmů matky žalobkyně uvedl, že pracovní smlouva sice deklaruje příjem, ale je v ní uvedena pouze hrubá mzda, avšak správní orgán I. stupně opakovaně požadoval potvrzení o výši čisté mzdy za poslední čtvrtletí. K dohodě o provedení práce, kterou matka žalobkyně uzavřela se Sdružením malých a středních vietnamských podnikatelů, uvedl, že tuto dohodu nelze akceptovat, neboť je v ní výslovně uvedeno, že pracovní úkol bude splněn do 1. 7. 2013. Na tuto dohodu tak nelze pohlížet jako na doklad prokazující pravidelnost a stálost příjmů, neboť pracovní úkol měl být splněn do 1. 7. 2013 a novou dohodu o provedení práce v rámci výzvy správního orgánu I. stupně žalobkyně nepředložila.
- [30] Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobkyni dne 22. 2. 2017 k odstranění vad žádosti, kde ji mimo jiné vyzval k doložení aktuální výše průměrného čistého měsíčního příjmu otce žalobkyně a vzhledem k tomu, že otec žalobkyně pobývá v zemi původu, byla žalobkyně vyzvána i k předložení platební karty, ze které bude zřejmé, že matka žalobkyně může příjmy jejího manžela disponovat i na území České republiky. Ze spisu je patrné, že dne 19. 4. 2017 žalobkyně doložila potvrzení o kreditní kartě ze dne 28. 3. 2017 s ověřeným překladem, fotokopii kreditních karet matky (s platností od 3/2017) a otce. Žalobkyně však nepředložila aktuální potvrzení o výši příjmu otce, ze kterého by bylo zřejmé, jakými příjmy otec žalobkyně disponuje a matka žalobkyně má tyto příjmy k dispozici.
- [31] Žalovaný dále odkázal na ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Uvedl, že za doklad, který prokazuje úhrnný měsíční příjem podle ustanovení § 71 odst. 1 předmětného zákona, lze považovat takový doklad, který prokazuje pravidelnost příjmu v zákonem předpokládané minimální výši a jeho stálosti. Opakovaně pak zdůraznil, že ministerstvo bylo oprávněno požadovat aktuální doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (rozsudek sp.zn. 1 As 24/2011). Uvedl, že bylo na žalobkyni, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti správnímu orgánu I. stupně doložila veškeré příjmy, kterých rodina dosahuje, a ze kterých by vyplývalo, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu, splňuje. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60.
- [32] K dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 As 21/2011 a sp.zn. 9 As 71/2010. Prvostupňové rozhodnutí není dle žalovaného ani v rozporu s čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, vzhledem k tomu, že zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není nijak zasahováno do práva žalobkyně na společnou výchovu oběma rodiči a jejich péči. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, z něhož vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalobkyni byla sice rozhodnutím zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, nebyl jí ovšem znemožněn jiný druh pobytu. Žalobkyně v současné době nemá upraven žádný typ pobytu na území České republiky.
- [33] K výpisu z účtu jejího otce za období od 01/2017 do 07/2017, kterým žalobkyně dne 4. 8. 2017 doplnila své odvolání, žalovaný uvedl, že na něj nelze nahlížet jako na novou

skutečnost ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, neboť jej žalobkyně mohla předložit již v rámci řízení před ministerstvem.

- [34] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [35] Žalobkyně s projednáním věci bez jednání souhlasila, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [36] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [37] Soud považuje za vhodné nejprve uvést, že pod sp.zn. 6A 202/2017 byla u zdejšího soudu projednávána žaloba nezletilé sestry žalobkyně T. N. P. V., nar. X. Předmětem řízení v této věci bylo rozhodnutí žalovaného, které obsahovalo de facto stejné odůvodnění jako žalobou napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci, tj. i žaloba obsahovalo stejné námitky. Zdejší soud rozsudkem ze dne 16. 4. 2020, č.j. 6A 202/2017-38, jako nedůvodnou zamítl. S ohledem na skutkovou i právní totožnost věci soud neshledal důvod se od svých dříve vyjádřených závěrů v nyní projednávané věci odchýlit.
- [38] Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K této námitce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvádí, že tato spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [39] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [40] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že

napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

- [41] Žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že se žalovaný nevypořádal s některými odvolacími námitkami žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud považuje nejprve za vhodné konstatovat, že odlišný pohled žalobkyně na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě a priori neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal argumenty žalobkyně. V daném případě soud po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný reagoval dostatečně a obsáhle na námitky a argumenty žalobkyně uvedené v jeho odvolání, přičemž skutečnost, že se žalovaný v některých bodech ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a vycházel z jeho zjištění nelze označit za porušení povinností odvolacího orgánu. Soud tak neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti, když zároveň bylo dostáno požadavkům vyplývajícím z judikatury uvedené v bodu [41] tohoto rozsudku. Proto se soud mohl žalobou zabývat věcně.
- [42] Soud dále uvádí, že s přihlédnutím k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval městský soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č.j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č.j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
- [43] Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců: „*Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území.*“
- [44] Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. d) téhož zákona: „*Cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1); to neplatí, jde-li o cizince, který žádá o povolení k trvalému pobytu podle § 67 nebo jde-li o cizince podle § 87, který žádá o povolení k trvalému pobytu po dosažení věku 18 let z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. a).*“
- [45] Podle ustanovení § 71 odst. 1 téhož zákona: „*Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v*

nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“

[46] Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. b) téhož zákona: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.*“

[47] Podle ustanovení § 42c odst. 3 písm. c) téhož zákona: „*K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 1 je žadatel povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem žadatele a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim žadatele a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou žadatel věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.*“

[48] Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů: „*Společně se pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují*

a) rodiče a nezletilé nezaopatřené děti,

b) manželé nebo partneři podle zvláštního právního předpisu^{2a}); za partnera se pro účely tohoto zákona považuje také partner, se kterým občan členského státu Evropské unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů jiného členského státu Evropské unie, pokud tyto právní předpisy upravují vzájemnou vyživovací povinnost mezi partnery,

c) rodiče a

1. nezletilé děti, které nejsou nezaopatřené,

2. zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d),

d) jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.“

[49] Podle ustanovení § 3 téhož zákona: „*(1) Pokud je osoba pro účely tohoto zákona posuzována společně s jinými osobami (§ 4), jsou částky životního minima odstupňovány podle pořadí osob. Pořadí posuzovaných osob se stanoví tak, že se nejdříve posuzují osoby, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a poté osoby, které jsou nezaopatřenými dětmi. V rámci každé z těchto skupin posuzovaných osob se pořadí stanoví podle věku od nejstarší po nejmladší osobu. Věkem osoby rozhodným pro stanovení částek životního minima je věk, kterého osoba dosáhne v kalendářním měsíci, za který je životní minimum zjišťováno.*

(2) Částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 3 140 Kč.

(3) Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně

a) 2 830 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem,

b) 2 450 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku,

c) 2 140 Kč u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku,

d) 1 740 Kč u nezaopatřeného dítěte do 6 let věku.

(4) Životní minimum osob, které se pro účely tohoto zákona posuzují společně, se stanoví jako úhrn částek životního minima všech těchto osob.

(5) Nezaopatřenost dítěte se pro účely tohoto zákona posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře.“

[50] Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

[51] Žalobkyně předně v prvním žalobním bodu namítala, že správní orgány nesprávně v dané věci do výpočtu příjmů žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahrnuly kromě matky její nezletilou sestru, která v době rozhodování žila ve Vietnamu.

[52] Mezi účastníky řízení není a nebylo sporu o tom, že jak žalobkyně, tak její nezletilá sestra v době rozhodování žijí ve Vietnamu, a že každá z nich podala žádost o povolení k trvalému pobytu v České republice za účelem sloučení rodiny. O tom mimo jiné svědčí i skutečnost, že u zdejšího soudu bylo ve věci 6A 202/2017 vedeno řízení, jehož předmětem byla žaloba právě sestry žalobkyně nezl. T. N. P. Vy, nar. X, kterou napadala rozhodnutí žalovaného, které obsahuje prakticky stejné odůvodnění jako žalobou napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci, a tím pádem byly i žalobní námítky nezletilé sestry žalobkyně uplatněné v tomto řízení prakticky totožné.

[53] Soud upozorňuje, že k pojmu „společné soužití“ se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodě [13] rozhodnutí ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 – 24, tak, že: „účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti lze odkázat na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na

ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno.“

- [54] Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na daný případ, neboť jak žalobkyně, tak její nezletilá sestra v průběhu správního řízení nežily společně s jejich matkou v ČR a obě podaly žádost dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem započítání společného soužití s jejich matkou v ČR. Lze tak jednoznačně dovodit jejich společný záměr, a to uskutečnit v budoucnu společné soužití s jejich matkou v ČR. Snaha obou nezletilých sester žít společně s matkou v ČR nebyla ve správním a ani v soudním řízení zpochybněna. Soud zdůrazňuje, že tato jejich snaha je zcela v souladu se smyslem a účelem institutu společného soužití nezaopatřených dětí cizinců s trvalým pobytem v ČR, jímž je právě zabezpečit péči o tyto děti nepobývajících na území ČR. Skutečnost, že nezletilá sestra žalobkyně podala ve stejný den totožnou žádost jako žalobkyně, byla správním orgánům z úřední činnosti známa v době, kdy ve věci rozhodovaly. Správní orgány proto postupovaly správně, když k této skutečnosti dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu přihlédly a v rámci rozhodování ji zohlednily tím, že nezletilou sestru žalobkyně započítaly mezi společně žijící osoby. Navíc úmysl vedení společného soužití matky s nezletilými dcerami v ČR rovněž předloženého dokladu o zajištění ubytování. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, když do výpočtu příjmů žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zahrnuly i její nezletilou sestru, jelikož záměrem žalobkyně bylo žít v ČR i se svou nezletilou sestrou.
- [55] Ve druhém žalobním bodu žalobkyně rozporovala závěr správních orgánů o neuznání potvrzení o ubytování, které do řízení předložila, jako údaje o skutečných nákladech na bydlení. Dle žalobkyně nemohlo být aplikováno ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu, přičemž v případě pochybností měly správní orgány např. provést důkaz výsledkem svědka – ubytovatele žalobkyně, resp. její matky.
- [56] Pro přehled věci soud považuje za vhodné odkázat na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, resp. na průběh správního řízení, kdy nejprve správní orgán I. stupně skutečně toto potvrzení o ubytování neshledal jako věrohodně prokazující náklady žalobkyně (její rodiny) na bydlení, neboť jej s odkazem na žalobkyní zmiňované ustanovení správního řádu neakceptoval jako důkaz. Byť soud považuje aplikaci ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu v daném případě za poněkud spornou, neboť se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebrání tomu, aby bylo namísto listinného důkazu k prokázání skutečných nákladů vynakládaných na bydlení předloženo čestné prohlášení ubytovatele v rámci potvrzení o ubytování, jímž budou náklady vynakládané na bydlení prokázány, tak nelze přejít skutečnost, že konečným důvodem pro neakceptování předloženého dokladu o ubytování byla skutečnost, že od data jeho vyhotovení (1. 10. 2015) uplynula ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí natolik dlouhá doba, že z něj nelze seznat skutečný a aktuální stav věci, a to s ohledem na v současné době rostoucí náklady na bydlení, což je pro soud obecně známá skutečnost.
- [57] Nadto žalobkyně byla ve výzvě ze dne 22. 2. 2017 s tímto závěrem správního orgánu I. stupně seznámena, a byla vyzvána k předložení aktuálního dokladu o zajištění ubytování. Tímto postupem tak dle soudu žalovaný, resp. správní orgán I. stupně postupoval

v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79, ve kterém tento soud vyslovil, že „[p]ro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).“ Žalobkyně tak měla dle soudu možnost prokázat aktuální a skutečně vynakládané na bydlení, i kdyby jen tím, že by doložila totožné potvrzení o ubytování, avšak s aktuálním datem, ze kterého by vyplývalo, že výše jejích nákladů na bydlení zůstala od posledně předloženého potvrzení o ubytování nezměněna. Toto však žalobkyně v řízení neučinila, přičemž pouze tvrdila, že je jí ubytování poskytována zdarma (platí pouze služby), avšak i takové tvrzení, jakkoli v dnešní době svědčící o nadstandardní solidaritě, se může ukázat pravdivým jen tím, že je předložen takový důkaz, který jej potvrdí. Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

[58] Žalobkyně dále ve třetím žalobním bodu namítala, že ustanovení § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nečiní rozdíl mezi nájemní smlouvou, která může být nadto dle občanského zákoníku uzavřena i ústně, a písemným potvrzením oprávněné osoby. Požadavek na předložení písemné nájemní smlouvy žalobkyně označila za nesprávný.

[59] Soud nejprve k odkazu žalobkyně na ustanovení § 2237 občanského zákoníku, dle kterého platí, že „smlouva (pozn. soudu: smlouva o nájmu bytu a domu) vyžaduje písemnou formu; pronajímatel však nemá právo namítnout vůči nájemci neplatnost smlouvy pro nedostatek formy,“ uvádí, že toto ustanovení zakotvuje povinnost uzavřít nájemní smlouvy výhradně písemně, přičemž z něj vyplývá, že skutečnost, že taková smlouva písemně uzavřena není, nemůže jít k tíži nájemce (nemůže se jít dovolat pronajímatel). Toto ustanovení však nezakládá žádnou výjimku z písemného uzavření nájemní tak smlouvy. Neuzařela-li žalobkyně, resp. její matka takovou smlouvu se svým ubytovatelem, tak z uvedeného ustanovení občanského zákoníku vyplývá pouze toliko, že se ubytovatel žalobkyně a její rodiny není oprávněn domáhat neplatnosti nájemní smlouvy z důvodu jejího neuzaření v zákonem předepsané formě (tj. písemně), nicméně tato skutečnost nemá žádný vliv na správní řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, v rámci kterého je žalobkyně mimo jiné povinna předložit doklad o zajištění ubytování a také věrohodně prokázat částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Nedisponuje-li žalobkyně písemnou smlouvou k nájmu užívaného bytu, pak jí nezbývalo, než vyhovět výzvě správního orgánu a předložit alespoň aktuální potvrzení o ubytování, ze kterého by skutečně odůvodněné náklady na bydlení vyplývaly, což však žalobkyně neučinila. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

[60] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, neboť je v něm uvedeno, že z předloženého čestného prohlášení není zřejmá výše nájemného a poplatků spojených s užíváním bytu, avšak zároveň je uvedeno, že v prohlášení ubytovatele jsou tyto výše nákladů uvedeny (bezplatné nájemné a příspěvek na náklady spojené s užíváním bytu ve výši 2.000 Kč).

[61] K této námitce soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí je koncipováno tak, že se správní orgán I. stupně postupně vyjadřoval k tomu, co žalobkyně do řízení předložila tak, jak plynul čas. Zároveň zde správní orgán podrobně popisuje, co bylo obsahem žalobkyní předložených listin, jak žalobkyni vyzýval k doložení zákonem požadovaných náležitostí, jak žalobkyně na výzvy reagovala, přičemž správní orgán I. stupně následně reakce žalobkyně dále vyhodnotil. Skutečnost je taková, že správní orgány z prohlášení ubytovatele seznaly, že náklady na bydlení jsou v něm uvedeny (bezplatné nájemné, platby

za služby ve výši 2.000 Kč), avšak s ohledem na plynutí času jej neuznaly jako prokazující aktuální a skutečně prokazující odůvodnění náklady na bydlení. Soud konstatuje, že byť si lze představit přesnější a přehlednější odůvodnění, obsahující méně rekapitulace ze správního spisu a z průběhu správního řízení, a naopak obsahující více právního hodnocení, tak nelze dospět k závěru, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla stížena natolik závažnou vadou spočívající v jejich vnitřní rozpornosti, neboť je z nich patrné, jaký závěr ve vztahu k předloženému potvrzení o ubytování správní orgány nakonec zaujaly. Tato námitka tak rovněž není důvodná.

[62] V pátém žalobním bodu pak žalobkyně namítala, že není její vinou, že správní orgány vedou řízení o žádosti čtyři roky, přičemž na ni nelze přenášet negativní důsledky tohoto postupu.

[63] Soud se v obecnosti ztotožňuje se názorem žalobkyně, že není její vinou, že správní orgány vedou řízení o žádosti čtyři roky, nicméně je třeba, že řízení bylo prodlouženo jednak tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo v průběhu řízení jednou zrušeno žalovaným a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, a jednak tím, že správní orgány daly žalobkyni bohaté možnosti doložit veškeré požadované náležitosti, což si lze ukázat na následujícím příkladu.

[64] Dne 8. 7. 2016 předložila žalobkyně pracovní smlouvu svého otce ze dne 9. 10. 2016, kterou správní orgán I. stupně z výše uvedených důvodů neakceptoval, a naopak dne 22. 2. 2017 žalobkyni vyzval k doložení aktuální výše průměrného čistého měsíčního příjmu jejího otce a vzhledem k tomu, že otec žalobkyně pobývá v zemi původu, byla žalobkyně vyzvána i k předložení platební karty, ze které bude zřejmé, že matka žalobkyně může příjmy jejího manžela disponovat i na území České republiky. Žalobkyně pak dne 19. 4. 2017 na tuto výzvu reagovala předložením potvrzení o kreditní kartě ze dne 28. 3. 2017 s ověřeným překladem, fotokopii kreditních karet matky (s platností od 03/2017) a otce (s platností od 12/2012).

[65] Z uvedeného příkladu týkajícího se doložení příjmů otce žalobkyně, resp. skutečnosti, zda matka žalobkyně může příjmy svého manžela (otce žalobkyně) disponovat i na území České republiky, vyplývá, že řízení bylo prodloužováno i mimo jiné za účelem náležitého objasnění skutečného stavu věci. Zároveň pak byla žalobkyni dána v souladu s judikaturou možnost v přiměřené lhůtě doložit aktuální skutečnosti týkající se jejích příjmů, resp. jejího ubytování. I přes to, že za prodloužení řízení nepochybně nese vinu správní orgán, tak pouze z toho důvodu, že řízení trvalo déle, než je zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí, nelze dovodit, že bylo postupováno k tíži žalobkyně, když naopak správní orgány dbaly v řízení na to, aby žalobkyni byla dána dostatečná možnost doložit aktuální náležitosti žádosti tak, aby o ní mohlo být rozhodnuto v souladu s výše uvedenou zásadou, tj. že rozhodující je skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.

[66] V šestém žalobním bodu žalobkyně namítala, že není zřejmé, z čeho správní orgány dovodily „neaktuálnost“ vynakládané částky na bydlení.

[67] Soud v krátkosti k této námitce uvádí, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně tuto částku pokládal za neaktuální s ohledem na plynutí času od dříve předloženého potvrzení o ubytování a rostoucím nákladům na bydlení. Toto obecné odůvodnění soud považuje za dostatečné, neboť je zcela zřejmé, že od předložení předmětného potvrzení do vydání prvostupňového rozhodnutí uplynul více

než rok a půl, přičemž soud považuje za nesporné, že v současné době dochází k nenevýznamnému nárůstu nákladů na bydlení, a proto se požadavek na doložení „aktuálních“ nákladů na bydlení jeví soudu jako přiměřený a odůvodněný všeobecně známými okolnostmi. Tuto námitku tak soud rovněž neshledal důvodnou.

- [68] V sedmém žalobním bodu žalobkyně rozporovala skutečnost, že správní orgán I. stupně nezahrnul do příjmů žalobkyně příjem matky žalobkyně, a to navzdory tomu, že v řízení byla předložena pracovní smlouva s uvedením hrubé měsíční mzdy. Dle žalobkyně je zjevné, že je-li správním orgánům známa výše hrubého příjmu, mohou z ní vypočítat příjem čistý.
- [69] Soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný správně uvedl, že pracovní smlouva není dokladem prokazujícím pravidelný čistý měsíční výdělek matky žalobkyně, neboť je toliko právním titulem zakládajícím takovýto nárok. Z pracovní smlouvy lze totiž zjistit pouze částku dohodnuté výše mzdy nikoli částku skutečně vyplacené mzdy, která se může lišit. Výše skutečně vyplacené mzdy zaměstnanci totiž může být ovlivněna řadou faktorů, např. nemocí, srážkami ze mzdy, dovolenou, odměnou atp. Rovněž tak je nutno při posuzování měsíčního příjmu cizince zohlednit i jeho pravidelnost. Prokázáním pravidelnosti tohoto příjmu se totiž předchází stavu, kdy by se cizinec po dobu pobytu v ČR stal závislý na sociálních dávkách, což by ve svých důsledcích znamenalo nežádoucí navýšení zatížení vnitrostátního sociálního systému. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že z pracovní smlouvy nelze ověřit výši skutečných příjmů dosahovaných v jednotlivých měsících matkou žalobkyně, natož jejich pravidelnost.
- [70] Dále žalobkyně v osmém žalobním bodu namítala, že žalovaný ohledně neakceptování příjmů z dohody o provedení práce matky žalobkyně postupoval zcela odlišně než správní orgán I. stupně. Mimo jiné se tak nevypořádal s námitkou, že nelze provést zápočet rozsahu doby práce na DPP na práci konanou u stejného zaměstnavatele na základě pracovní smlouvy.
- [71] Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že finanční prostředky vyplývající z předložené dohody u provedení práce nezaručují pravidelný a úhrnný měsíční příjem matky žalobkyně, neboť do rozsahu práce se započítává také doba práce konaná zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že ani žalovaný nepovažoval prostředky vyplývající z předložené dohody o provedení práce za prokazující pravidelný měsíční příjem matky žalobkyně, avšak z toho důvodu, že v předložené dohodě je výslovně uvedeno, že pracovní úkol bude splněn do 1. 7. 2013.
- [72] Soud se ztotožnil s tímto závěrem žalovaného, že na dohodu, v rámci níž měl být splněn pracovní úkol do 1. 7. 2013, nelze pohlížet jako na doklad prokazující pravidelnost a stálost příjmů, neboť je zjevné, že příjmy z této dohody již nemohou v současnosti žalobkyně plynout. Je tak sice pravda, že správní orgán I. stupně i žalovaný použili jinou argumentaci pro neuznání předložené dohody o provedení práce, dospěly však ke stejnému závěru, že tato nemůže posloužit jako doklad, který by prokázal pravidelnost a stálost příjmů matky žalobkyně, což je nepochybně závěr, se kterým lze souhlasit. Skutečnost, že nelze provést zápočet rozsahu doby práce na DPP na práci konanou u stejného zaměstnavatele na základě pracovní smlouvy, soud považuje za nespornou, přičemž vzhledem k tomu, že žalovaný zaujal ve vztahu k předložené dohodě jiný závěr, než správní orgán I. stupně, tak

jím prakticky tuto námitku vypořádal. Tuto námitku tak soud rovněž neshledal důvodnou.

- [73] V devátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgán do jejích příjmů nezahrnul příjem jejího otce, s nímž její matka disponuje, což bylo v řízení prokázáno. Žalovaný se dle žalobkyně mimo jiné nezabýval tím, zda matka žalobkyně disponovala účtem i v období předcházejícím vydání platební karty (s platností od 03/2017).
- [74] K této námitce soud uvádí, že finanční prostředky otce žalobkyně správně nebylo možno v řízení akceptovat, neboť její otec, žijící trvale Vietnamu, nebyl považován za osobu společně posuzovanou se žalobkyní. Ostatně pro to také byla žalobkyně vyzvána, aby doložila, že matka žalobkyně fakticky příjmy otce žalobkyně disponuje na území České republiky.
- [75] K předložené platební kartě (s platností od 03/2017) soud uvádí, že tato platební karta byla matce žalobkyně vydána až v období od 03/2017 a zároveň s touto platební kartou nebylo předloženo aktuální potvrzení o výši příjmu otce (pozn. soudu: to žalobkyně učinila až v rámci odvolacího řízení), ze kterého by bylo zřejmé, jakými příjmy otec žalobkyně disponuje a jaké příjmy tak má matka žalobkyně k dispozici. Spolu s platební kartou matky byla totiž správnímu orgánu dne 19. 4. 2017 předložena pouze platební karta otce (s platností od 12/2012) spolu s potvrzením o kreditní kartě ze dne 28. 3. 2017. Ze samotné platební karty dle názoru soudu bez dalšího nevyplývá, jakými příjmy matka žalobkyně mohla na území České republiky disponovat. Z předložení karty bez současného doložení příjmů otce žalobkyně, kterými může matka žalobkyně disponovat, nelze žádným způsobem dovodit pravidelnost a aktuálnost příjmů žalobkyně.
- [76] K námitce, že se žalovaný nezabýval tím, zda matka žalobkyně disponovala účtem i v předcházejícím období před vydáním platební karty, soud uvádí, že bylo na žalobkyni jako žadatelce o vydání pobytového oprávnění, aby doložila veškeré příjmy, kterých její rodina dosahovala a dosahuje, ze kterých by vyplývalo naplnění zákonných podmínek pro udělení jí požadovaného pobytového statutu. Ze samotné skutečnosti, že žalobkyně do řízení předložila platební kartu své matky s platností od 03/2017, ale nikoli platební kartu za předcházející období (resp. jakýkoli jiný důkaz, který by nasvědčoval tomu, že matka žalobkyně disponovala již dříve příjmy otce žalobkyně), vyplývá, že matka žalobkyně v předcházejícím období tímto účtem nedisponovala, ba naopak si tento přístup zařídila, až když zjistila, že správní orgán neakceptuje pouhé doložení příjmů otce žalobkyně, ale požaduje i prokázání přístupu k těmto příjmům ze strany matky žalobkyně. O tom svědčí zejména skutečnost, že datum platnosti platební karty (03/2017) bezprostředně navazuje na výzvu správního orgánu (22. 2. 2017), v rámci níž tento požadoval prokázat, že matka žalobkyně předmětnými příjmy na území České republiky disponuje. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [77] V desátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že se správní orgány náležitě nezabývaly dopadem do soukromého a rodinného života, přičemž jejich závěry odporují Úmluvě o právech dítěte a Listiny základních práv a svobod.
- [78] Městský soud v Praze předně uvádí, že nijak nezpochybňuje právo žalobkyně na to být vychovávána svou matkou a žít s ní, nicméně nelze vytýkat správním orgánům, že v rámci posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zohlednily, že žalobkyně doposud pobývala mimo území České republiky bez své matky (pozn. soudu: žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky byla podána

dne 5. 8. 2013, přičemž v té době byly žalobkyni již více než 2 roky). Z toho důvodu správní orgány dospěly k závěru, že rozhodnutí nebude ve svých důsledcích pro žalobkyni představovat tak závažnou změnu, přičemž nadto měla a má žalobkyně možnost požádat o jiný pobytový status.

- [79] Soud ve shodě se správními orgány považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, z něhož vyplývá, že „*obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil.*“ Prvostupňovým rozhodnutím sice byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, avšak nebyl jí udělen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky, čímž jí nebyl znemožněn jiný druh pobytu.
- [80] Rovněž pak soud uvádí, že vzhledem k „intimní povaze“ dotčené sféry žalobkyně, leželo na ní přinejmenším břemeno tvrzení ohledně prokázání intenzity jejích rodinných a soukromých vazeb na území České republiky. Shora uvedené zjištění, že žalobkyně žije mimo území České republiky bez své matky, však jednoznačně nasvědčuje závěru, že si nemohla na území České republiky vytvořit žádný soukromý a rodinný život. Správní orgány tak v této otázce postupovaly správně, přičemž věnovaly posouzení této otázky ve svých rozhodnutích dostatečnou pozornost.
- [81] Neudělení trvalého pobytu žalobkyni tak nebude mít nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života, neboť jí není nijak nepřiměřeně bráněno v tom, aby se stýkala se svou matkou a svou nezletilou sestrou. Povolení k trvalému pobytu totiž není jediným aktem, který by žalobkyni umožňoval legálně pobývat na území České republiky. Míra oprávnění, kterých na území České republiky požívá cizinec trvale pobývajícím a cizinec pouze „*dlouhodoběpobývajícím*“ je sice odlišná, avšak neznamená, že by zde žalobkyně nadále nemohla vést svůj soukromý a rodinný život, byť pouze na základě přechodného oprávnění k pobytu, pokud si o udělení takového pobytu zažádá a její žádosti bude vyhověno. Tato námitka tak rovněž nebyla shledána důvodnou.
- [82] V jedenáctém žalobním bodu žalobkyně namítala, že v rámci postupu dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu požádala správní orgán o vstřícnost, ale jejímu požadavku nebylo vyhověno. Tento postup žalobkyně označila za rozporný jednak se základními zásadami činnosti správních orgánů a se základními zásadami demokratického a právního řádu, ale rovněž s jiným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2017. Žalobkyně také namítala, že jí bylo zabráněno relevantně se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí.
- [83] Předně soud zdůrazňuje, že toto řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně, tudíž břemeno tvrzení i důkazní tížilo žalobkyni. Žalobkyně přitom byla správním orgánem I. stupně řádně opakovaně vyzvána k předložení potřebných dokladů o úhrnném měsíčním příjmu a byla zde i poučena, kdo může být považován za společně posuzovanou osobu, jaké příjmy jsou do úhrnného měsíčního příjmu započítávány, a jakým konkrétním způsobem je lze doložit. Správní orgány proto nebyly povinny znovu a zcela shodně poučovat žalobkyni, jakým způsobem má prokázat existenci pravidelného čistého měsíčního příjmu své matky, resp. nebyly povinny žalobkyni sdělit, jak konkrétně má žalobkyně v řízení postupovat (tj. nebyly povinny ji sdělit, které skutečnosti vedou správní orgán k zamítnutí žádosti).

- [84] Na tomto místě je třeba opětovně zdůraznit, že řízení o povolení k trvalému pobytu je řízením na žádost účastníka ve smyslu ustanovení § 44 a násl. správního řádu a neřídí se tak zásadou vyšetřovací. Bylo tak na žalobkyni, aby předložila veškeré doklady na podporu své žádosti, kterými by doložila zákonné náležitosti žádosti uvedené v ustanovení § 70 zákona o pobytu cizinců, přičemž byla v tomto směru správním orgánem I. stupně opakovaně poučena a vyzývána.
- [85] V této souvislosti soud považuje za vhodné odkázat na právní větu vyslovenou Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č.j. 5 As 1/2010-76: *„Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (§ 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.“* Rovněž v rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č.j. 1 As 51/2010-214, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„Poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.“*
- [86] Soud v dané věci shledal, že žalobkyně byla ve správním řízení dostatečně a jednoznačně poučena jakým způsobem má svá tvrzení prokázat. Poučovací povinnost správního orgánu vůči účastníků ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu *„není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67). Nadto lze konstatovat, že procesní právo dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu rozhodně nekoresponduje s tím, aby byl účastník řízení zasílán koncept rozhodnutí, tj. byly mu známy důvody zamítnutí žádosti dříve než z konečného rozhodnutí ve věci. Soud tak dospěl k závěru, že procesní práva žalobkyně nebyla v řízení porušena, a proto neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.
- [87] V posledním dvanáctém žalobním bodu žalobkyně namítala, že v odvolacím řízení předložila výpis z účtu jejího otce ze dne 10. 7. 2017, dokládající pravidelnost jeho příjmů, avšak žalovaný jej s ohledem na koncentraci řízení neakceptoval.
- [88] Dle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.“* Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.
- [89] V rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č.j. 11A 24/2014-62, vyslovil Městský soud v Praze právní větu, že *„[n]a situaci, kdy účastník řízení nesplní v řízení před správním orgánem I. stupně své povinnosti, pamatuje správní řád v § 82 odst. 4, ve kterém upravuje koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“*

- [90] Soud se tak s ohledem na výše uvedené ztotožnil se závěrem žalovaného, že s ohledem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, nelze na výpis z účtu jejího otce ze dne 10. 7. 2017 za období od 01/2017 do 07/2017, kterým žalobkyně doplnila dne 4. 8. 2017 své odvolání, pohlížet jako na novou skutečnost, neboť jej žalobkyně mohla a měla (např. za jiné časové období) předložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, k čemuž ostatně byla také vyzývána. Dle soudu se předmětné dokumenty (výpis z účtu otce žalobkyně) v době řízení na prvním stupni nenacházely ve spise, přičemž žalobkyně nepředložila žádný důkaz, kterým by doložila skutečnosti, které jí bránily v dřívějším doložení požadovaných dokladů. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tak dle názoru soudu nemohlo být v daném případě žalovaným aplikováno v tom smyslu, aby k výpisu z účtu otce žalobkyně bylo možno přihlídnout.
- [91] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [92] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. října 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

